

СЛАБОТО МЯСТО НА ВСЕМОГЪЩИЯ

Ако не знаех, че тази разлята сграда с плосък покрив е гара; че петдесетината лъскави змийчета покрай нея, които се сборичкват в едно и бързо отново се строят са линии; че пъплещите по тях неща към снежния връх и летящите обратно към равното са влакове; и ако не знаех, че те пристигат по разписание, точно до минута и заминават в предопределена от години посока щях да мисля, въпреки красивите доказателства за разумна дейност, че в изгрева на този фатален ден наблюдавам един хаос. Хаос, подобен на живота ми, до тук изживян на парче.

„Има план“, казваше дядо, когато го изпращах до моста над гарата, „и всяко наше действие е част от плана. Но Бог не ни притиска по друг начин, освен в прегръдките си.“ Той повтаряше едни и същи сентенции и все тук, когато стояхме двамата пред тази гледка; той – началник-влак, а аз диво хлапе, на което никое наказание не влияе. Катерех се по дървета и камънаци, после по отвесни скалисти откоси, а от волана на международния тир слизах, за да се прехвърля на спортната кола за поредното рали. Никога в коловоз, оставям свои дири, сдвоени и разделени; дири, които изчезват завинаги или са вдълбани вечно; а сега не мога да си представя какво е завинаги или вечно в рамките на моя вероятно угасващ живот. Има ли задача, цел, воля, която все още може да събере парчетата в цяла картина и ще разбере ли, когато сляза от моста и влака ме понесе в предопределената посока?

„Бог е любов“, повтаряше дядо надписа на стената в неговата малка, полупразна църква, където се съгласявах да отида понякога. „И Всемогъщия има слабо място“, добавяше, като смигваше и ме тупаше по гърба. Винаги в този ред: „Бог е любов и Всемогъщия има слабо място.“ Тази беше по-ясна от другите му мисли, но във варианта „любовта е бог“, а слабо място на някой си ме интересуваше толкова, доколкото оправдаваше моите слабости. Жених се три пъти, а колко пъти се влюбвах спях да броя, но отмъщавах добре, когато на мен изневеряваха.

„Ако има някого, за когото живота на човек е ясен като влаково разписание, името му ще трябва да започва с „все“: всесилен, всезнаещ, всевиждащ, всеможещ, всемогъщ“, чувам как дядо разсъждаваше в утрини като тази със слънце, полазило метала на релсите. „Могъществото му съвпада с нашата представа за могъщество, но любовта му – тя е от вид, който трудно разбираме.“

Не ме е страх от предстоящото, но в джоба си стискам значката с надпис „началник-влак“; това ми остана от дядо, някога реален, със слаби и леко криви крака, извиващи ръба на униформения панталон в дъга. Обичах да го изпращам за работа и да гледам силуета му, отдалечаващ се по стъпалата на моста. Но най-много обичах, когато се връщаше от малкото си ранчо по потник и с брезентова раница на гърба. Изглеждаше като магьосник, който вади пъпеша с цвят на слънце и мирис на мед; череши, които хрупат между зъбите; розови домати, тлъсти и плътни като биволско сърце. Без да се трогне от свежестта на самородната природа, баба му крещеше, че е облякъл потника си наобратно, с opakото навън. Той смутено го преобръщаше, а аз не знаех да се радвам ли на богатството в раницата или да му се сърдя, че цял град е видял стърчащите етикети на потника. По-късно започнах да обличам наобратно тениски, пуловери и чорапи.

Дядо, човекът с тънката усмивка под белия мустак, ми беше майка и баща и все пак Всемогъщият, за когото говореше, едва ли е повече от балон, реещ се извън взора ми и напълнен с дъха, издишан при произнасянето на всичките „все“-та. Но истината е, че физически винаги съм оцелявал и тази мисъл ме хвърля в недоумение, съчетано с лека надежда.

От балона на „все“-тата, внушително неразбираем и необхватно издут, дочувам едно слабо свистене. Тихичка, тънка струйка въздух, едва доловима след изскърцването на спирация локомотив и заглъхващите стъпки в коридора. Малка дупчица, симптом за дефект. Слабо място, единственото. Всемогъщият има едно слабо място и това е любовта. Започвам да подозирам, че обект на тази любов съм и аз. Рискувайки, оцелявах. Лутайки се, стъпвах отново на крака. Два пъти се измъкнах без съдебна присъда. Не се чувствам притиснат, задължен от оцеляването. Като пръски от водопад се появява благодарност, която угасва

при спомена за празнотата след разводите, любовите, измените и двете години, които ми трябваша да се вдигна от депресията, когато моите деца демонстративно спряха да ми се обаждат. Притискаше ли ме е тогава Всемогъщият? Моите страдания били ли са част от план да осъзная, че в човека има много празноти и колко му е една от тях да бъде запълнена от Бог? Дядо повтаряше: „Бог не те притиска по друг начин, освен в прегръдката си. Ако се чувстваш притиснат, Той просто те прегръща по-силно.“

Ако има Бог и Той наистина ме прегръща от любов, ако обича мен, специално мен, независимо какъв съм бил и какво съм правил... Той е ронил моите сълзи, когато гледах как пръстът засипва ковчега на дядо. Когато раздели и предателства се забиваха в мен, съм бил неговата кукла вуду – мен пронизваха игли, а се е свивал той. Болката е била предназначена за него. Ако аз мога да обичам така моите деца, защо той да не може да обича мен? Целият мой свят, седем милиарда кукли вуду, негов образ и подобие, са наранявани, за да се гърчи той. Какъв е смисъла? Какъв би бил смисъла да ме пази от любов и да го боли от моите болки?

Единственият смисъл е, ако в ден като днешния стигна до избор – да го повярвам или не. Имам сто процента свободна воля да го направя и сто процента обвързано сърце. Воля, с която еднакво силно да кажа и да, и не; и сърце, което вече е склонило, прегръщано от непонятната любов; разбрало, че Бог не ме притиска по друг начин, освен в своите обятия.

Влизам в болничната стая. Сядам на свободното измежду петте легла. Краката ми провисват и започвам да подритвам въздуха. Не търся механизма за сваляне на леглото. Пак гледам от по-високо; бели вагони, малки строени влакове, които ни носят към операционната – сигурна посока с известен резултат. Вече знам, че е така. Но не казвам на никого. Не успокоявам колегите по съдба. Предпочитам да мълча за най-скандалната любовна история, съществувала някога. По-сладко е всеки да я открие сам.